

Inquietasti me? Quamvis à vobis hic viderer, in alio loco eram. At illi perseverabant interrogantes eum, & dicentes; Dic nobis ubi fuisti Pater? Quibus ille ait; Indulgeat vobis Dominus dilectissimi filii pro eo quod expergefatum fecistis me, quia in Sancta Mutinense Ecclesia eram, & ibidem Fratris, & Coepiscopi mei Geminiani ipsius Antistitis Ecclesiae Omnipotentis Domino animam commendavi, & ibidem steti, quousque praedictum Sanctum Corpus sepulcro poneretur. Propter hanc igitur causam, ut veritas probaretur, Cives Ravennates, & Cives Classenses equites miserunt ad superius jam dictam Urbem Mutinensem, ut Sancti Viri eloquia comprobarent. Quod dum requisitus fuisset dies, vel hora, qua sancta anima B. Geminiani migrasset ad Dominum, dixeruntque; nonne Dominus Severus Pontifex vester ei animam commendavit, & tandiu hic stetit, quousque Corpus ejus sepulcro clauderetur, quo clauso ab oculis nostris repente evasit? Qui reversi nunciaverunt per ordinem Civibus suis, ut eis narratum fuerat. Ex illo jam die coeperunt sanctitatem ejus amplius venerari.

CAPUT SECUNDUM.

S. Severi conjux defuncta eo jubente in latum alterum vertitur, ut filia spatium sepulcri praebeat. Ipse inter conjugem, & filiam orans diem obiit.

Cujus beata Vita Viri apud nos non reperitur descripta Historia; sed dicunt quidam, quod multa mirabilia, prodigiaque per eum Dominus exercuit in Populo, quae non valuit patefacere stylos noster. Tanta autem illius sanctitas fuisse asseritur, ut ejus defuncta conjux post plurima tempora, evoluta esset in latum. Dum filia Beatissimi Confessoris Christi Severi, Innocentia nomine, vitales auras amisisset, venerunt omnes, ut infra sepulcrum generitricis Vicentiae corpusculum ponerent, viderunt sepulcrum minimum, dixeruntque; non possunt hic duo requiescere Corpora, quia modicum est vas. Cum sit tunc Dominus ait Severus; oh mulier, cur mihi molesta es? Quare non praebes locum filiae tuae? Suscipe quam portasti, ex tua sumpta est carne, nec dubites recipere. Ecce tibi trado, quod mihi dedisti, ne torpeas, unde fuit revera est. Locum tribus sepeliendi, noli me contristare. Ad cujus vocem sub tanta velocitate sua conjugis ossa ad semetipsa in partem aliam remota sunt, quanta ea vix animata corpora hominum sic citius movere (1) potuissent, & filiae suae spatium tribuit ad sepeliendum. Factum est autem post haec, ut sancta anima, quam homines diligebant in terra, divino jussu à sanctis Angelis esset susceptura amoenò in loco. Sicut enim narrare audivi de transitu Beati Viri, ita vestris auribus intimabo, quod cum quadam die Missam celebrasset, & Sacrum Domini Corporis, & Sanguinem percipisset, stola Pontificale indutus suum jussit aperiri sepulcrum, quod vivus ingressus, inter conjugem, & filiam jacens se jussit claudi, ubi denique orans pretiosam Deo animam reddidit. In tali pace, & tranquillitate defunctus est sub die Kalendarum Februariarum. Et multa mirabilia ad sepulcrum Dominus ostendit in ipsius Ecclesia, quae sita est in civitate dudum Clas-

(1) movere. Mut.

sis, non longè à regione, quae dicitur Salutaris usque in praesentem diem.

CAPUT TERTIUM.

Puer infirmus ad S. Severi sepulcrum sanitati restituitur.

ET iterum narrabo vobis, quae nostris temporibus facta conspeximus. Ad memoriam revoco, ut recordemini. Vir autem unus, qui hodie animatum vivit corpus, cum parvulus esset, & infirmitate corporis cum sua matre ad sepulcrum Beati Christi Confessoris Severi prostravisset, somnoque omnes arrepti fuissent, solus ille infirmus puer intempestivum noctis expavit, & vocem emisit, cunctos excitavit. Viderunt, quae ante candelae extinctae fuerant, congruo lumine fulgorem micantes. Et cum viderent cuncti immensum lumen, territi mente dederunt gloriam Deo, & Severo Confessori ejus. Puer autem cum in medio eorum deductus fuisset, coepit mater ejus interrogare eum; quid tibi contigit filii? At ille coram omnibus dixit; vidi ex hoc sepulcro egredientem Virum Episcopali habitu, canicie capitis decoratus, angelico vultu, tetigit me, & expavi. Infirmitas verò pueri statim recessit ab eo, & non ultra febricitavit. Haec nostris temporibus facta sunt, non solum hoc, sed & alia multa.

CAPUT QUARTUM.

S. Severi electio ad Episcopatum per columbae speciem.

DE electione Sancti istius Viri, qui superius incoepi, quod mihi narratum fuit à multis senioribus expleam. Quadam die lantheris opere pergravatus cum esset ipse cum conjugem sua, lantherium, ut dixi, nearent officium, ait ad conjugem; vadam, & video visionem mirabilem, quomodo de alto caelo columba veniet, & super electi caput contendant. Conjugem verò ejus coepit eum subfannare, & increpare dicens; sede hic, labora, noli otiosus esse; si ve ieris, si ve non ieris, te Pontificem Populus non ordinabit, revertere ad opus. Ille autem dixit illi; sine me ut vadam, & illa; vade, quia qua hora ieris Pontifex confestim ordinaris. Ille autem furgens perrexit ubi erat coetus Populi cum Sacerdotibus, & pro vestium deformitate, quia squalida indumenta indutus erat, abscondit se post januam ipsius loci, ubi erant omnes congregati, orantes, & post orationem expleam extemplo venit à Coelis columba nive candidior, & requievit super caput Beati Severi Confessoris Christi post valvas latitantis. Ille autem dum à se eam compulisset, volitansque per aërem, iterum requievit super eum secundo, & tertio. Stupefactus omnis Potemptatus, (2) qui praesentes astabant, maximas Deo gratias agentes ordinatus est Pontifex. Quo audito conjugem ejus, quae nuper deriserat, postea super eum gratulabatur. Tunc impletus est evangelicus sermo, qui scriptus est; apud homines hoc impossibile est, apud Deum autem omnia possibilia sunt, & juxta Pauli vocem; infirma mundi elegit Deus, ut confundat fortia. Et, ut ajunt quidam, Beatus Eraclianus Pensaurensis Civitatis Episcopus hujus Confessoris Severi fuisse discipulum, & ab eo eruditus sacra doctrina Episcopalem

(2) Potemptatus. Mut.